

en Tollekniv op af Lommen og gav sig ilav med at snitte Grene af den store Hyldebusk, der groede vildt op over Hyttens eneste Vindu.

Aftensolen lyste paa Muren; men ikke et Glimt af den naaede ind til den Syge gennem de tætte Løvmasser. Der skulde gode Kræfter til for at bryde gennem Fletværket; men Pastor Gaardbo var fra sin Faders Hjem vant til at tage fat i al Slags Arbejde.

Inde i Sengen laa den Gamle aldeles ubevægelig af Forundring. Kun de feberstore Pupiller flyttede sig. Mens Gren efter Gren faldt derudenfor og Lyset i Stuen voksede, søgte hans Øjne uroligt hen til Konen, der — opbygget af Præstens Eksempel — straks havde givet sig ilav med at rydde op. Da tilsidst selve Solen brød ind i Rummet, hviskede han med sin hæse Stemme:

»Det er en sær Mand — han.«

»Ja, det er en Guds Mand!« forsikrede Konen højt. Hun havde faaet fat i en Spand Vand og en Kost og skruppede løs paa Gulvets aargamle Smuds. Og i sin opløftede Stemning grebes hun af en uimodstaaelig Trang til at vise Præsten derude, at hun ikke havde glemt sin Konfirmationslærdom. Mens Vandet pjaskede omkring hende, jodlede hun op paa sit Fynsk:

»Krist stod op af Dødi
i Julemorgenrødi.«